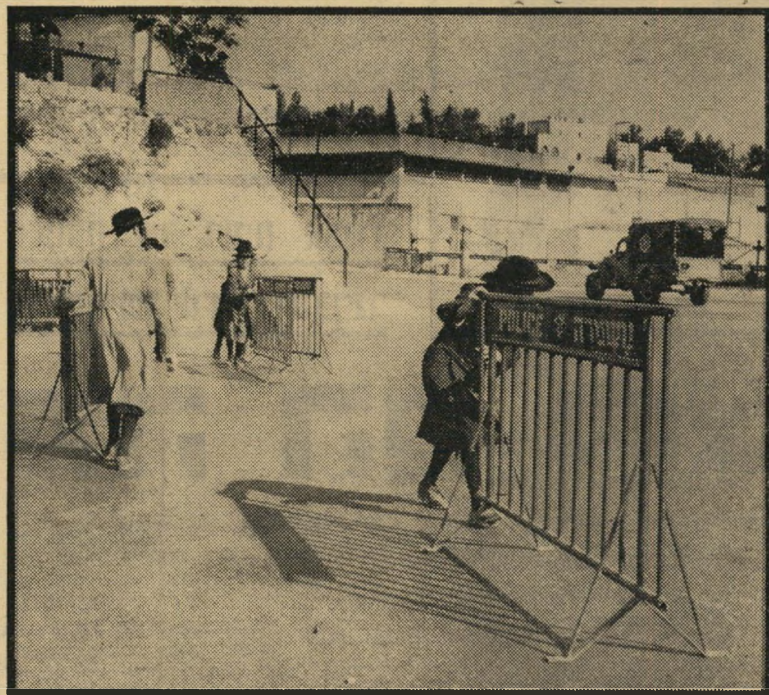

אברכי ישיבות כשומרי-עזר

תמונות אלה צולמו לא מזמן, כאשר הגיע לביקור ארצה הרכי מי סאטמר. למשטרה היה ברור מראש, כי יהיה לה קשה מאד לשמור לבדה על הסדר. על כן גייסה את אברכי הישיבות, והפכה אותם למעין שומרי-עזר. אם מחר תיאלץ משטרת-ישראל לחסום את כל הכבישים, ולאסור כל הפעה בשכר, לא מן הנמנע כי שוב תפנה לבחירויהישיבה שימשו שומרי-עזר נגד האזרחים החילוניים, העשויים להתנגד לחוק.

הקצין יוצא לסיר מוקדם עם הסדרנים

שומרי-העזר מציבים מחסומים משמרתיים שומר נותן הנחיות לעוזרו בן הישיבה

זה יקרה בכל הארץ!

שהוא (המופעלות עלידי מנוע או אדם, או בעלי-חיים) יבוא בלי ספק תורה של התח- בורה הפרטית: המכונית המשפחתית, בה נוסעים בני-המשפחה לבקר קרובים, לפוש בהר או לבלות על שפתי-הים.

דווקא דבר זה כבר בוצע פעם בארץ, במסווה מתחכם מן הסוג שהי עסקנים הדתיים והמפא"יים התמחו בו. בשנת 1951 נאסרה התנועה הפרטית לחלוטין, באמתלה של קיצוב דלק. נקבעו יומיים של איסור-תנועה, כשאחד משני הימים הוא השבת.

★ ★ ★

הוק השבת של ורהפטיג לא יוחק, כנראה, בימים הקרובים. במקומו יבוא אותו הסדר מתחכם של הסמכת הרשויות המקומיות להתקין תקנות עצמאיות בענייני השבת. בשביל העסקנים הדתיים, יהיה בכך התגשמות של חלום. כי במקום מיקוח אחד גדול בדרג ממשלתי, תיפתח אפשרות בלתי-מוגבלת כמעט למיקוח, למיסחר ולסחיסות בכל רשות מקומית. שוב לא יצטרכו נציגי המפד"ל לעמוד בפני טענותיהם של הקנאים הקיצוניים, כאלו חוק השבת אינו די חמור.

אורבא, ההסדר המתחכם יאפשר לכל קנאי כזה להראות את כוחו במישור המקומי. כל עסקן הכפיה הדתית יוכל להציב את המטרה הנראית לו: סגירת רחובות, איסור-תנועה כללי, הצבת שוטרים לפני פארקים וגנים ציבוריים, מניעת כל בילוי המוני. המועצה המקומית תיכנע לסחטנותו.

כי אם לוי אשכול ועמיתיו הנדולים והחזקים נכנעו לסחטנות במישור הממשלתי — מדוע יהיו העסקנים המקומיים חקטנים של מסא"י ומפ"ם והליבראליים-העצמאיים גיבורים יותר גדולים?

לאזרח החופשי תהיה צרויה: לשבת במעצריבית עם בני-משפחתו, לחרוג 24 שעות בשבוע במישחקייקלפים או בניזון אחר מסוג זה — או לצאת לרחוב, ולהסתכן במאסר וקנס על כל צעד שהוא עושה.

שותיהם של העסקנים הדתיים. במיסך זה נאמר, בין השאר:

● העסקים והשירותים אשר אסור יהיה לנהלם בשבתות ובחגים יכללו חנויות, בית-חרושת, בית-מלאכה, מחסן, משרד, קיוסק, מזנון, דוכן, מסעדה, בית-מרקחת, מפעל בניה, ביתן מיפעל-הגרלה, רוכלות, מיפעל-ספורט ובתי-ענינו. בית-ענינו, לצורך החוק, הוא "כל מקום שבו עורכים שעשוע ציבורי". ואילו מיפעלי תרבות וספורט, אשר אסור לפתוח אותם בשבת, הם: "בית נכות, תערוכה, ספריה, בריכת-שחייה, איצטדיון וגן-חיות".

● כל רשות מקומית יכולה לקבוע בחוק-עזר מספר שעות מסוימות בימי מנוחה, שלא יעלה על חמש — חוץ מיום-הכיפורים וליל תשעה באב — שבהם תורשה הגשת אוכל ומשקה למבקרים במסעדות, בתנאי שלא ינוגן במקום בכל כלי-נגינה.

● אשר לתחבורה ציבורית באותם ימי מנוחה, תיאסר "הובלת נוסעים והובלת משאות המופעלות עלידי מנוע או אדם, או בעלי-חיים, בשכר".

● כל אדם העובר על הוראות חוק זה "יאשם בעוון ויהיה צפוי לעונש מאסר של שנה אחת או 2000 לירות קנס, או שני העונשים כאחד".

בעל-קיוסק שימכור גוזו או שוקולד בשבת — גם הוא יושלך לבית-הסוהר. רוכל שימכור שלגונים או גרעינים על שפתי-הים בשבת, יהיה חייב לשלם 2000 לירות קנס, או ללכת לבית-הסוהר לשנה, או גם זה וגם זה.

הוא הדין למי שיעז לרקוד בדיסקוטק או לפתוח את מועדון-הלילה שלו בליל-שבת. ואם ירצה מישהו להזין דהקא את רוחו עלידי ביקור במוזיאון או בתערוכה — ימצא את שערי המוסדות האלה נעולים. אלא אם ירצה מנהל אחד מהם להסתכן במשפט ובי עונשים החמורים הקבועים בחוק של ורהפטיג.

אם יפתחו בעלי בריכת-שחייה את בריכתם לקהל, ייעצרו. אם ילכו ההמונים לרחוץ בים, לא ימצאו שם מציל.

אלה הן רק חלק מתוצאותיה האפשריות של הצעת-החוק של ורהפטיג. אפשר גם להניח בבטחון, כי הצעת-החוק לא תהיה סוף-פסקו. אחרי הפסקת התחבורה הציבורית מכל סוג